

Dekleta iz Ouage Ouaga Girls 15+

pedagoško gradivo

avtorici

Patricija Fašalek

Tea Hvala (Društvo za promocijo žensk v kulturi – Mesto žensk)

kazalo

uvodna beseda	3
o filmu	3
filmografski podatki.....	3
vsebina	4
o režiserki.....	5
kritike.....	6
analiza filma	7
simbol kolesa (motorja, avtomobila)	7

simboli moškosti in ženskosti	8
izhodišča za pogovor	9
geografski in zgodovinsko-politični kontekst.....	9
tradicionalna spolna delitev dela	10
avtomehaničarke na poti k pravičnejši spolni delitvi dela	11
... in pravičnejši družbi	11

Kinodvor dovoljuje in spodbuja nadaljnjo uporabo gradiva v filmsko-vzgojne namene. Veseli bomo vaših odzivov, poročil o uporabi, konkretnih učnih priprav na film, predlogov in pripomb. Gradivo je oblikovano kot pomoč staršem ali strokovnim delavcem v vzgojno-izobraževalnih ustanovah. Za vse druge uporabe nam pošljite pisno prošnjo na kinobalon@kinodvor.org.

Kolofon | **Dekleta iz Ouage** • Gradivo za učitelje in starše Kinodvor • Avtorici: Patricija Fašalek (o filmu in analiza filma), Tea Hvala (izhodišča za pogovor) • Uredila: Barbara Kelbl • Jezikovni pregled: Mojca Hudolin • Slikovno gradivo: Beldocs, arhiv Kinodvora • Izdal v elektronski obliki: Javni zavod Kinodvor, 2019, zanj: Metka Dariš.

uvodna beseda

Le redko imamo priložnost videti film, v katerem so glavne junakinje mlade Afričanke. Theresa Traoré Dahlberg nam v dokumentarcu **Dekleta iz Ouage** prikaže življenje dijakinj, ki se šolajo za poklic avtomehaničarke v Ouagadougou, glavnem mestu Burkine Faso. Vendar to ni le film o šolanju deklet v Afriki za neobičajen poklic, ampak film o dekletih po vsem svetu: o odraščanju, življenjskih poteh in izbirah, stvareh, ki nas družijo in razdvajajo. In nekaj teh razmislekov prinaša tudi krajše pedagoško gradivo.

o filmu

filmografski podatki

naslov Dekleta iz Ouage / Ouaga Girls

država in leto produkcije Švedska, Burkina Faso, Francija in Katar 2017

tehnični podatki barvni, DCP, 82 minut

jezik v francoščini in jeziku mosi s slovenskimi podnapisi

režija Theresa Traoré Dahlberg

producent David Herdies, Memento Film

fotografija Iga Mikler in Sophie Winqvist

montaža Alexandra Strauss in Margareta Lagerqvist

glasba Christoffer Roth, Seydou Richard Traoré, Jenny Wilson

distribucija Beldocs

igrajo Bintou Konate, Chantale Nissougou, Mouniratou Sedogo, Catherine Nea, Dina Tapsoba, Marthe Ouedraogo, Rose Kientega, Adissa Balboné, Nathalie Yanogho

nagrade in festivali nagrada za najboljši dokumentarni film, ki jo je podelila najstniška žirija na filmskem festivalu Beldoc 2018 v Beogradu, nagrada *prix du CREDIF* za žensko režiserko na filmskem festivalu JCC 2017 Carthe, nagrada Stockholm 2017; filmski festival Cork 2017; filmski festival Flahertiana 2017; Nordisk Panorama 2017; This Human World 2017; Berlinski feministični filmski teden 2018; Mednarodni ženski filmski festival v Bejrutu 2018; Millenium Belgium, 2018; DOK Munich 2018.

vsebina

»Ženska lahko opravlja katero koli delo, za katero se odloči,« razloži ena izmed deklet fantu, ki jo vpraša, zakaj se je odločila za delo avtomehaničarke. Dokumentarni film **Dekleta iz Ouage** že v uvodnem prizoru ponazori, kakšen bo potek zgodbe: spremljamo dekleta, ki v modrih oblekah, svoji delovni uniformi, zjutraj kolesarijo proti šolskemu centru, v katerem se izobražujejo. S pokončno držo in pogumnimi, vedrimi obrazi vstopajo v šolo, kjer jih najprej čaka učna ura zgodovine njihove države, Burkine Faso, nato pa se spoprimejo z varjenjem podvozja avtomobila.

Vsaka od teh deklet ima svojo osebno zgodbo, veselja, težave in želje. Njihova pot, za katero se zdi, da jo neopazno spremlja kamera, pa se prej ko slej križa s potjo žensk po vsem svetu. Film predstavi dekleta, ki želi poleg šolanja za avtomehaničarko v studiu posneti svojo pesem, saj bi rada postala tudi pevka in igralka. Drugo dekleta se spominja smrti brata in sestre, medtem ko je mama zapustil oče. Ena mame ne pozna, druga je zanosila, ko je štela le osemnajst let. Dekleta se na delovnem mestu soočajo z vprašanjem svobode, ki jo prinese finančna neodvisnost, in prepričevanjem družbe, ali sodijo v poklic, katerega so si izbrale: delo z avtomobili.

Učenje o delu spremljajo njihovi zaupni pogovori, igra in navihanost, pogum in moč. Gre za močna dekleta, ki vztrajajo na svoji poti ter se kljub preprekam trudijo ohranjati samostojnost in vedrino. Burkina Faso je država, kjer se morajo ženske še vedno boriti za nekatere osnovne pravice. Ko eno od deklet vprašajo, kaj njen fant pravi na to, da bo ohranila svoje delo, tudi ko se bosta poročila, razloži, da bo pri odločitvi vztrajala, čeprav ljudje še vedno menijo, da žena ne sme ugovarjati možu ali drugim moškim. Pravi pa tudi, da se kljub trenutnemu strinjanju fanta z njeno službo že zdaj boji, da bo to sprejemal le, dokler ne bosta poročena.

Njihove vsakdanje borbe, prikazane predvsem kot boj za delo, ki tradicionalno pripada moškim, se prepletajo z vprašanjem ženske odgovornosti pri spolnih odnosih in zanositvi, vse to pa je pomešano z živahnimi šalami med delom, obiski pri frizerki in udeležbo na koncertih. Tako kot vsa druga dekleta po svetu hodijo v šolo, kjer med poukom zehajo, spijo, se med seboj norčujejo in se, glede na očitke učitelja, ne učijo sproti.

Med filmom jih vidimo, kako se soočajo z nenadno smrtjo učitelja, stanjem v svoji državi in pomisleki glede dela, ki ga opravljajo. Vendar pa film njihovih zgodb ne prikazuje tragično ali negativno, nasprotno: ta dekleta so preprosta in vsakdanja, vendar polna življenja, moči, poguma in veselja.

o režiserki

Režiserka Theresa Traoré Dahlberg se je rodila leta 1983. Danes živi v Stockholmu, obdobje odraščanja pa je delno preživela na švedskem otoku Öland in delno v Burkini Faso. V New Yorku je študirala filmsko produkcijo, nato pa je šolanje nadaljevala na akademiji za dramske umetnosti v Stockholmu. Njen študijski film, **Taxi Sister** (2011), ki se osredotoča na žensko taksistko v Senegal, je prejel mnoge dobre odzive po vsem svetu in bil predvajan na številnih festivalih. V zadnjih letih je producirala televizijsko serijo za SVT, sodelovala pa je tudi pri različnih filmih in umetniških projektih na mednarodnem področju. Pri svojem delu skuša razširjati meje umetnosti, filma in dokumentarca. **Dekleta iz Ouage** (2017) so njen prvi celovečerec, leto za tem pa je posnela še dokumentarni film **Ambassador's Wife** (2018).

Gre za zelo zanimivo mlado avtorico, ki pravi, da navdih črpa iz dveh kultur: Švedske in Burkine Faso, kar jo postavlja v zelo sodoben evropski politični in družbeni kontekst. Z učenci in dijaki raziščite njeno spletno stran: <https://www.theresatraoredahlberg.com>

»Vsi prehodi so krhki. Pri tem filmu sem želela ujeti tisti vzhičeni trenutek v času, preden sprejmemo neko odločitev, čas, preden se vse spremeni. Ko se sanje, želje in pogum pomešajo z možnostmi, strahovi in pričakovanji družbe o tem, kaj naj bi ženska bila. Tisti trenutek, ko se ne počutiš več kot otrok, vendar svojega življenja še nimaš pod nadzorom, ob tem pa se počutiš, kot da stojiš na vrhu sveta, ko greš v soboto ven s prijatelji. Prijatelji ti pomenijo vse, življenje pa se vrti dalje, medtem ko poskušaš ugotoviti, kdo si. S tem filmom sem želela ustvariti zanimivo in navdihujočo zgodbo o odraščanju, ki jo spremljajo toplina, smeh in globina.«

»Najstniška leta sem preživela v Ouagadougou. Spominjam se rdečega prahu, mopedov, šolskega okolja, ki sem ga včasih čutila kot zapor, in tega, kako so mi sošolci pomenili vse. Spominjam se tudi, kako sem vedno poskušala razumeti in se prilagoditi temu, kar so pričakovali od dekleta, občutka, ko nisi več otrok in tudi odrasel še ne. S tem filmom sem želela opisati, kako je biti mlada ženska v Burkini danes.«

- Theresa Traoré Dahlberg

kritike

»V afriški kinematografiji le redko vidimo zgodbe o odraščanju, ki se trudijo predstaviti kakršno koli odstopanje od običajnega življenja žensk. Njihovi liki so večinoma oblikovani tako, da sledijo specifični enodimenzionalni shemi, ki ustvarja svojo sliko o prehodu deklet v ženske. Vendar pa Theresa Traoré Dahlberg v **Dekletih iz Ouage** poudarja njihovo svobodo, tudi v času negotovosti. Večina prizorov v filmu prikazuje dekleta, ki zgolj obstajajo, ne da bi skušala dokazati, da so dovolj močna za kariero na področju, kjer dominirajo moški.

Enostavno opravljajo svoje delo, da bi preživele v skoraj nemogočih ekonomskih razmerah.«

- Hakeem Adam, spletni portal Dandano

analiza filma

simbol kolesa (motorja, avtomobila)

Film se začne s prizorom, kjer se proti kameri z dvignjenimi glavami na motorjih peljejo prebivalci Burkine Faso. Zvoki glasbe narekujejo afriško atmosfero, njen ritem pa spodbuja občutke borbenosti in dogodivščine. Vendar pa deluje, kot da bi šlo za počasen posnetek, saj vsi ti motorji, kolesa in avtomobili na cesti ne dirkajo, temveč se dostojanstveno premikajo naprej, kar daje občutek, da ne gre za akcijski film, temveč prikaz življenja ljudi v vsej realnosti, kompleksnosti ter počasnosti in hitrosti hkrati. Že na samem začetku pa izstopa ženska motoristka, ki je v nasprotju z ostalimi, oblečenimi v medle odtenke sive, črne, bele, rjave in modre, odeta v rumena oblačila – ta ženska je prehitela vse moške, zato že na začetku vidimo, da gre za film o močnih ženskah. Motor je od nekdaj predstavljal simbol moči, moškosti, trdnosti in drznosti, prav tako pa ga lahko povezujemo s statusnim simbolom. V filmu ne vidimo bogatih avtomobilov, ampak ravno nasprotno: avtomobili so razpadajoči, oblike zastarele, večino časa so prikazani deli zarjaveli, kar priča tudi o revnem stanju države. V hollywoodskih filmih pa je motor podaljšek izraza vsemogočnosti: Batman ima svoj Batmobil, James Bond se neredko znajde v dirkajočem avtu, mnogi »zloglasni fantje« pozirajo poleg svojega motorja. Znani so reki, da so ženske slabe voznice, da delo z motorji ni zanje, zato je morda presenečenje, ko spoznamo, da se v tem dokumentarcu ženske s kolesom ali motorjem odpeljejo v šolo, kjer se učijo, kako postati avtomehaničarke. Ne nazadnje je tudi vožnja sama znak trdnosti in svobode: v patriarhalni Savdski Arabiji ženskam (do pred kratkim) ni bilo dovoljeno voziti avta ali kolesa. Tudi Margaret Atwood v priljubljeni distopični futuristični pripovedi *Deklina zgodba*, kjer spet vladajo tradicija, krščanstvo in patriarhat, ženskam prepove vožnjo avtomobila. Kolesa in motor tako v veliko družbah predstavljajo korak proti svobodi in samostojnosti.

Kaj tebi pomeni vozniški izpit ali kolo? Si ga želiš imeti? Misliš, da je delo avtomehaničarke primerno za ženske? Je film kaj spremenil tvoj pogled na to?

simboli moškosti in ženskosti

Poleg skrbi za avtomobile lahko v filmu najdemo še druge simbolne geste, ki jih družba pripisuje določenemu spolu. Ena bolj očitnih je delo samo. Dekle v filmu jasno izrazi skrb, da je fant po poroki ne bo več podpiral v opravljanju njenega poklica, medtem ko ona želi delati, da bi bila finančno neodvisna. Denar prinaša moč, moč pa je tista, ki omogoča svobodo. V določenih zgodovinskih obdobjih in okoljih so bile ženske last moškega – od očeta, kateremu je pripadala najprej, je bila poslana v poroko z moškim, ki jo je preživljal, tako da ni mogla nikoli užiti svoje neodvisnosti in svobode. Tudi danes še vedno poznamo razlike med plačami, ko so ženske za enako delo plačane manj kot moški. Poklici, ki jih družba pripisuje ženskam, so avtomatično slabše vrednoteni in posledično manj plačani; prav tako imajo ženske danes tudi v razviti zahodni družbi težave pri doseganju vodilnih položajev.

Beseda moč, čeprav je sama po sebi v slovenščini ženskega spola, je bila skozi zgodovino asociirana z moškostjo, fizično in umsko močjo, ki naj je ženske ne bi posedovale, vsaj ne v tolikšni meri. Film pa na to predpostavko ne pristaja: dekleta iz Ouage med svojim delom in v prostem času nosijo hlače, nekatere imajo na kratko postrizene lase, veliko jih ne uporablja ličil, ena tudi pove, da ne želi nositi visokih pet. Po drugi strani pa nekatera dekleta počnejo tudi »ženstvene« stvari: hodijo k frizerju, nataknejo si visoke pete in skrbijo za otroka. Film ne pristaja na obstoj le ene, prave podobe ženskosti in ženske. Tisto, kar dekleta žene naprej, je želja preživeti in si omogočiti boljšo prihodnost.

Lahko najdeš še kakšne simbole moškosti, ki jih v filmu prevzemajo ženske? Kaj pa simbole ženskosti? Zakaj je finančna neodvisnost tako pomembna za svobodo? Kaj se zgodi, če nimamo denarja in če ga ne moremo zaslužiti?

Kaj misliš o delitvi dela na »žensko« in »moško«? Bi lahko opravljal/a delo, za katerega meniš, da je označeno kot delo za drugi spol? Se ti zdi, da se tradicionalna delitev poklicev po spolu spreminja? Se ločnica večja ali manjša? Je v današnjih časih bolj sprejemljivo, če ženska opravlja »moški« poklic, ali če moški opravlja »ženski« poklic? Zakaj da/ne? Kaj misliš, da botruje temu?

izhodišča za pogovor

geografski in zgodovinsko-politični kontekst

V kateri državi se nahaja Ouaga (izgovor. Waga)?

V Burkini Faso.

Kaj veš o Burkini Faso?

Burkina Faso je zahodnoafriška država. Na zahodu in severu meji na Mali, na vzhodu na Niger, na jugovzhodu na Benin, na jugu na Togo in Gano, na jugozahodu pa na Slonokoščeno obalo. Glavno mesto je Ouagadougou, ki mu domačini in domačinke pravijo »Waga«; Ouaga je torej okrajšava za Ouagadougou.

Kateri jezik govorijo dekleta iz Ouage?

Mosi ali moré, enega od dveh uradnih jezikov v Burkini Faso, a v šoli govorijo francoščino, ki je prav tako uradni jezik. Tretji uradni jezik se imenuje diula. V izvornem jeziku Burkina Faso pomeni »dežela pokončnih oz. iskrenih ljudi«.

Zakaj morajo mladi v šoli govoriti francosko, če to ni njihov materni jezik?

Ker je današnje ozemlje Burkine Faso konec 19. stoletja (1897) zasedla Francija. Kljub številnim uporom proti kolonialnemu izkoriščanju (npr. prisilnemu delu domačink in domačinov na bombaževih poljih) si je Burkina Faso izborila popolno neodvisnost od Francije šele leta 1960. Takrat so državo preimenovali v Republika Zgornja Volta. Ime Burkina Faso je dobila leta 1984.

Kaj o življenjskih razmerah v Burkini Faso izveš v filmu?

V filmu izvemo, da je več kot polovica mladih nezaposlenih, iz česar lahko sklepamo, da je Burkina Faso revna država brez priložnosti za mlade. Prav tako posredno, iz radijskih novic, ki jih je slišati v frizerskem salonu, izvemo, da je bil film posnet pred volitvami l. 2015 in da si ljudje obetajo spremembe. Upravičeno, saj je državo sedemindvajset let vodil Blaise Compaore, ki je na oblast prišel z državnim udarom (l. 1987 je umoril trinajst vodilnih socialističnih politikov, ki so si prizadevali za izboljšanje življenjskih razmer) in odstopil šele po množičnih protestih oziroma ljudski vstaji leta 2014.

tradicionalna spolna delitev dela

Kaj spada med »ženska« in kaj med »moška« dela v tradicionalni spolni delitvi dela?

V patriarhalnih družbah obstaja stroga spolna delitev dela med ženskami in moškimi, ki se v veliki meri prekriva z ločnico med zasebno in javno sfero. V patriarhalni družbi od žensk pričakujejo, da rojevajo otroke ter skrbijo za dom in družino, torej opravljajo neplačano reproduktivno, gospodinjsko in skrbstveno delo. Od moških se pričakuje »zaščitniška« vloga hraniteljev: opravljanje plačanega dela zunaj doma (v tovarni, pisarni itd.) in finančna skrb za družino. Feministično-marksistične zgodovinarke (npr. Maria Mies, Leopoldina Fortunati, Silvia Federici) ugotavljajo, da spolna delitev dela ne obstaja od nekdaj (ni »večna«) in ne v vseh družbah na enak način. Dokazujejo, da je spolna delitev dela najostrejša v državah s kapitalističnim gospodarskim sistemom, ker se načrtno poudarjanje razlike med spoloma (in zanikanje podobnosti med njima) kapitalistom zelo izplača.

Zakaj se delodajalcem v kapitalizmu izplača poudarjati razlike med spoloma in utrjevati tradicionalno spolno delitev dela?

Vsak delavec, zlasti fizični, se v službi utruja in iztroši. Da si povrne moči in se naslednjega dne lahko vrne v službo, se mora pošteno najesti, naspiti in se sprostiti v dobri družbi. Skratka, poskrbeti mora za svoje telesno in duševno zdravje. Pričakovali bi, da bo delodajalec zagotovil pogoje tudi za ustrezno psihofizično zdravje delavca. Zlasti danes, v času neoliberalnega kapitalizma, ki v preteklosti izbrjane delavske pravice (do brezplačnega javnega zdravstva, šolstva, predšolskega varstva otrok, prehrane v menzah ipd.) uničuje in ljudi potiska v negotove oblike dela, za duševno in telesno zdravje delavcev spet prepogosto skrbijo ženske. Ko delodajalec preloži nego in skrb za dobrobit drugih (odraslih moških delavcev, a tudi otrok, bolnih in ostarelih) na ženske, nanje preloži stroške, ki bi jih sicer imel sam. Ker ženske (npr. v Sloveniji) običajno tudi same hodijo v službo in delajo za polni delovni čas (ali celo dlje!), so v primerjavi z moškimi dvojno obremenjene.

Kljub vztrajnemu opozarjanju feminističnega gibanja na nepravičnost in izkoriščanje v kapitalistični patriarhalni spolni delitvi dela se spremembe v smeri pravične delitve dela in plačila zanj odvijajo zelo počasi, ker je sistem tako moške kot ženske uspel prepričati, da je obstoječa spolna delitev dela nekaj najbolj »naravnega«, »normalnega«, »pravičnega« in »večnega«. Povedano drugače, da alternative ni.

Kako si delite delo v tvoji družini? Kdo je zadolžen za katera opravila? Se ti zdi ta delitev pravična ali krivična? Do koga je krivična?

Priporočeno branje na to temo: esej feministične avtorice bell hooks »[Feminizem in razredna moč](#)« ter študija Lilijane Burcar *Restavracija kapitalizma: repatriarhalizacija družbe* (Ljubljana: Sophia, 2018).

avtomehaničarke na poti k pravičnejši spolni delitvi dela ...

Dekleta iz Ouage se šolajo za poklic avtomehaničarke. Ali v filmu izveš, zakaj so se odločile za ta poklic? Kako na njihovo poklicno izbiro gledajo avtomehaniki iz delavnic, kjer dekleta opravljajo prakso? Katera opravila naložijo dekletom – fizično in tehnično najlažja ali najtežja? Kako na poklicno izbiro deklet gledajo njihovi starši in partnerji? Kako na poklic gledajo sama dekleta?

Dekle iz Ouage, ki je v partnerski zvezi, šolski svetovalki oz. psihologinji zaupa, da njen partner ne odobrava njenega poklica, prav tako ne dejstva, da si želi finančne neodvisnosti. Zakaj ne? Kaj si želi ona? Zakaj njune želje niso združljive?

Kako na dekleta, ki se odločijo za avtomehanični poklic, gledamo v Sloveniji? Ali osebno poznaš kako avtomehaničarko? Kaj misliš, kako se počuti v delovnem okolju, v katerem prevladujejo moški? Ji je težko? Zakaj je v Sloveniji tako malo avtomehaničark?

... in pravičnejši družbi

Kaj še – poleg avtomehaničnega znanja – v svoji šoli pridobijo dekleta iz Ouage?

Kakšna se ti zdi šola, ki jo obiskujejo? Te je karkoli pri njej presenetilo? Morda to, kako poteka spolna vzgoja? Ali kako zelo dekleta žalujejo za umrlim učiteljem? Morda zaupni, intimni trenutki pri šolski psihologinji, ki dekletom resnično prisluhne? Pristrčna podelitev diplom s petjem in plesom, obredom? Ali pa sestrski, solidarni odnos med njimi?

V nekem trenutku šolo, ki jo obiskujejo dekleta, označijo za feministično. Kaj pri tej šoli se ti zdi feministično?

Kaj sploh je feminizem? Feminizem je skupno ime za številne teorije, prakse in gibanja za socialno pravičnost; prizadeva si za končanje razlikovanja, poniževanja, izkoriščanja in zatiranja na podlagi spola. Opredelitev feminizma je veliko, saj je imel skozi zgodovino in v različnih družbah različne pojavne oblike in cilje delovanja. V trenutni slovenski družbi ima »biti feministka ali feminist« pogosto negativen prizvok. Neredko tiči vzrok v nerazumevanju samega družbenega gibanja. Avstralska feministka in teoretičarka Dale Spencer na takšno razumevanje odgovarja: »Feminizem ni netil vojn, ni ubijal nasprotnikov, ni postavljaj koncentracijskih taborišč, stradal sovražnika ali ga mučil. Njegove bitke so bile bitke za izobraževanje, za volilno pravico, za boljše delovne pogoje, za varnost na ulicah, za otroško varstvo, za socialno blaginjo, za krizne centre za žrtve posilstev, za varne hiše, za zakonske reforme.« (Vir: Sonja Robnik, ur.; *Enakost spolov: (še)nedokončana zgodba: pregled razvoja na področju enakosti spolov v Sloveniji, 1996–2016*. Ljubljana: MDDZS, 2016)

spolna vzgoja deklet iz Ouage

Kako učiteljica šolarkam razloži pomembnost kontracepcije (preprečevanja zanositve) in zaščitene spolnih odnosov z moškimi? Čigava je po njenem mnenju odgovornost za nezaželeno nosečnost? Ali se strinjaš z učiteljico, da je odgovornost samo na dekletih? Kaj pa odgovornost fantov? Zakaj je kljub spolni vzgoji med najstnicami v Burkini Faso – sodeč po filmu – veliko nosečnic in mater?

Se spomniš dekleta, ki šolo obiskuje skupaj s svojim dojenčkom? Zakaj v šoli ne kaže zanimanja in je zaspana? Kaj vse od nje vsakodnevno pričakujejo (kot od hčerke, matere in šolarke)?

Ali spolna vzgoja skupine prijateljic, ki se izobražujejo za poklic avtomehaničark, poteka še kje drugje kot v šoli? Se spomniš, kje v filmu je bilo videti, da se dekleta učijo tudi druga od druge?

sestrstvo in ljubezen

Kakšne medsebojne odnose gojijo dekleta iz Ouage? Kaj (vse) pomenijo in dajejo druga drugi? Kaj počnejo skupaj, ko se jim uspe skriti pred učiteljem? Kaj počnejo v prostem času? Kaj po tvoje zajema pojem sestrstva?

Ali misliš, da so nekatera dekleta v filmu tudi v partnerski zvezi? Po čem to sklepaš? Je ljubezen med dekleti ali ženskami v Burkini Faso nekaj sprejemljivega? Kaj pa pri nas?

Kako se okolica obnaša do dekleta, ki to morda ni; do »dekleta«, ki ni videti ne kot fant ne kot punca? Ali omenjena oseba v filmu opredeli svojo spolno identiteto? Kako bi v slovenskem kontekstu lahko poimenovali človeka, ki ni ne ženska ne moški (transspolna oseba, nebinarna oseba)? Do katere mere je vprašanje njene/njegove spolne identitete v filmu sploh izpostavljeno?

Transspolnost (ang. transgender) je krovni izraz za vse spolne identitete, temelječe na neujemanju lastnega občutenja z biološkim spolom, ki je bil osebi na podlagi genitalij (prisotnosti vagine ali penisa) pripisan ob rojstvu. Latinska predpona *trans-* pomeni 'preko', 'onkraj' ali 'na drugi strani'. Na primer: transspolna ženska je oseba, ki so ji ob rojstvu pripisali moški spol, a se počuti in oblači kot ženska. Nekatere trans ženske ali trans moški se odločijo tudi za hormonsko terapijo ali operativno spremembo spola (npr. odstranitev prsi pri trans moškem). Ljudem, ki se ne želijo opredeliti niti kot moški niti kot ženske, pravimo nebinarne osebe.

Patriarhalna kultura priznava samo dva spola, moškega in ženskega, ki ju dojema kot izključujoči nasprotji. Tudi seksualne izbire ljudi ločijo zgolj na heteroseksualne (»strejt«) in homoseksualne (»gej«, lezbične). Nebinarne in trans osebe, ki živijo v tej kulturi, a se ne morejo najti v tako ozki definiciji spola, so prav zaradi negotovosti, ki jo s svojimi dvomi v obstoječi red sprožajo pri »običajnih« ženskah in moških, zelo pogosto žrtve diskriminacije in (transfobnega) nasilja. Slednje tudi v Sloveniji zajema tako sovražni govor kot fizično nasilje.

Zgornjo definicijo transspolnosti primerjaj z razlago v [slovarju](#) Zavoda TransAkcija in razlago v [LBTQ slovarju](#) Društva Legebitra. Glej tudi [Pogosta vprašanja o transspolnosti](#).

Podobnosti in razlike s slovenskim kontekstom

Ali v filmu opaziš kakšno podobnost med življenjem najstnic v Burkini Faso in tvojim življenjem v Sloveniji? Katere razlike opaziš? S kakšnimi vprašanji se soočajo junakinje filma?

